

a jove - plana jove - plana jove

Es va treballar amb entusiasme i es van fer coses importants i ben fetes. Però van fallar alguns detalls. Era la primera vegada.

CURS 69-70

Ja des d'abans de les colònies vam veure clar que calia crear un moviment infantil que —també col·laborant en el possible amb els altres pobles del sector— funcionés durant tot l'any. D'aquesta manera les colònies no serien res més que la principal activitat d'aquest moviment.

Així, es van organitzar tres grups: un amb els nens i nenes de set a nou anys, un altre amb els de deu a dotze i el tercer amb els adolescents de tretze a quinze. Tot plegat va costar força d'engegar. Però poc a poc —i amb l'ajuda d'alguns pares que s'ho han pres seriosament— hem anat tirant endavant.

Cada grup s'ha anat reunint setmanalment a la Rectoria —on s'han fet obres per a adaptar-la a aquest fi— i ha anat desenvolupant les seves activitats amb més o menys encert i amb més o menys constància. Als altres pobles del sector s'han fet intents semblants, amb resultats diversos.

Hi ha hagut activitats cridaneres com les excursions o la Jornada Infantil —que va reunir a Sta. Eulàlia a uns cent-vint infants i adolescents dels quatre pobles—. I també hi ha hagut un treball silenciós, lent, de sensibilització, que ja es veu fructificar al cap d'un curs.

UN ASPECTE DE LA NOSTRA RUTA

A dos quarts de sis del matí sortíem de Pardines, després d'haver fet una primera «ganyipada» (en termes muntanyencs) per a proporcionar abundància de calories al nostre cos, amb el fi de poder afrontar l'esforç que suposa pujar el Puig Celbarís tot d'una tirada i amb un pes considerable a les motxilles. El cel es presentava un xic emboirat i va trigar poca estona a deixar caure quatre gotes que, ajudades per un vent suau, van esquinçar les boires per a donar pas a un cel blau il·luminat per la claror del sol, que començava a reflectir-se en els cims de les muntanyes.

La pujada era dura. Calia salvar un desnivell de 1.200 metres amb l'esquena ben carregada i, per unes pendents força inclinades. Les paraules eren escasses i sovintejaven les estones de repòs, amb les corresponents ganyipades, a mesura que ens acostàvem al cim. Primer formàvem un grup compacte, en fila índia, després s'anà estirant de mica en mica. Assolir un cim, encara que sigui ben acompanyat d'un grup d'amics, com era en el nostre cas, sempre té un to d'esforç en solitari. El grup anima, saps que en qualsevol moment hi ha companys disposats a ajudar-te. Però els metres que separen l'un de l'altre, la dificultat de dialogar sobre qualsevol cosa que distregui l'atenció del moment a fi i efecte de no malgastar energies i la consciència de solidaritat, és dir de saber que a tothom li costa prou el seu esforç, fa que cadascú es concentri en si mateix i procuri afrontar personalment la dificultat que presenta l'objectiu que es proposa. És una manera d'aprendre a afrontar la vida amb un veritable sentit de responsabilitat. Finalment aconseguim el nostre cim, el Puig Celbarís, que des d'ara donarà nom al nostre grup. Tots ens hi sentim plenament identificats amb aquest nom, perquè la nostra primera victòria no ha estat altra cosa que la suma dels esforços de cadascú.

Parada solemne. És qüestió de recobrar forces amb un descans més perllongat i unes llesques de pa amb pernil, que ens va posant a to de mica en mica. La gastronomia és fonamental a la muntanya. No es tracta d'aconcentrar el paladar o d'omplir l'estómac. Es tracta simplement de proporcionar al cos els elements necessaris que ha d'anar consumint durant la ruta per tal que no arribi mai a un estat d'esgotament, que seria de fatals conseqüències, ja que a més de

COLÒNIES 70

I així hem arribat a l'estiu i amb ell a les colònies d'enguany. Aquest any el plantejament ha estat força diferent. En primer lloc hem restringit l'admissió. Hem organitzat dues tandes per a uns trenta infants cada una. Som quatre pobles (doncs aquest any s'hi ha afegit activament Bigues). Per tant cada tanda només pot admetre uns vuit infants de cada poble (i per falta de monitors no es poden fer més tandes). Naturalment hem donat prioritat als infants que durant l'any han participat en el Moviment Infantil.

Una altra diferència important és que aquest any disposem d'una casa (Can Dolç, en el Montseny).

També hem de parlar del grup dels adolescents (14 i 15 anys) que han organitzat una ruta a peu d'una setmana de durada, per els voltants de Núria. Hi han anat uns trenta nois i noies (set del nostre poble) amb cinc monitors i dos mossens.

Ara ja hem acabat les dues tandes de colònies i la ruta. Sembla que tot plegat ha rutllat força bé.

I ara només ens resta oferir el Moviment Infantil a tothom a qui li interessi, al mateix temps que demanem l'ajuda de tots aquells que vulguin fer quelcom per als nostres infants.

ELS MONITORS

perjudicar físicament, impedeix aconseguir l'objectiu de l'excursió, deixant-lo a mitges tantes, incapaç de satisfer ni al menys ambició. I cal no perdre de vista que la formació moral de la persona és un dels aspectes més importants de l'excursionisme.

Nova marxa carenejant la Serra de la Canya, amb les corresponents parades de repòs, avituallament i repostar aigua, fins el peu mateig del Balandrau, que no pugem perquè s'acusa força el cansament i tindrem ocasió de fer-ho al cap de dos dies. La planificació és condició necessària per l'èxit de totes les empreses. Més encara quan el límit de les forces humanes hi juga un paper important. Després de flanquejar per la seva part més alta la Coma de Granollers i una estribació rocosa que baixa del Balandrau, arribem al Coll dels Tres Pics.

La nostra marxa d'avui està tocant el seu terme. Tant sols ens manca recórrer un desnivell de més de 400 metres amb una inclinació força pronunciada i ja serem a Coma de Vaca. Des del coll ovirem el refugi i els núvols negres que cobreixen tota la vall. Tot fa pensar que el descens serà ràpid per la forta pendent i sobretot per la por de la tempesta que ja ens veiem a sobre. La muntanya obliga treure recursos de tot arreu. Cada pas representa un nou esforç i cada collada que s'atravessa, una nova aventura. La muntanya no permet deixar les coses a mig fer, cada empresa començada exigeix que sigui portada a terme i no hi valen les excuses, perquè la muntanya és dura i només respecta els qui se la prenen seriosament.

Va ser un voler de Déu que les boires ens respectessin i ens permetessin arribar, només molls de suor, al terme de la nostra jornada. Una estona per a geure sobre l'herba, descansar els peus amb l'aigua de la riera, saludar el pastor, que és un deure elemental de convivència, i a dinar faltar gent. La primera etapa de la nostra ruta havia estat assolida, després de set hores i mitja.

La muntanya és, sense cap mena de dubte, una escola de la vida. L'esforç, la valentia, el seny, el companyerisme, la capacitat de contemplació i l'acció de gràcies a Déu, són els elements principals de la seva pedagogia. Educa persones disposades a emprendre generosament objectius que valen la pena i a compartir amb els germans les dificultats i les alegries.

Lluís Ferrer